Preddvor, 16. 10. 2026

Draga Tišina!

Ne spomnim se, kdaj sva se prvič videli. Mogoče tistega večera, ko so vsi že spali, jaz pa sem ostala sama s svojimi mislimi. Ali pa že veliko prej, skrita med občutki, ki si jih nisem znala razložiti. Od takrat naprej se vedno vračam k tebi, kot se otrok vrača v objem, v katerem se je nekoč počutil varnega.

Vedno bolj se mi zdi, da si edina, ki me zares pozna. Pred tabo se mi ni treba pretvarjati, da sem nekaj več, kot sem v resnici. Ni mi treba iskati pravih besed, da bi me razumela. Samo sediš ob meni in me poslušaš. Brez odgovora in nasveta. In prav to je nekaj, česar pri ljudeh nikoli ne najdem. Vedno bolj se sprašujem, zakaj si včasih tako glasna, čeprav nimaš glasu. In kako lahko poveš tako veliko, ne da bi spregovorila? Najbolj pa te pogrešam prav takrat, ko me obkroža ogromno ljudi. Ko se vsi smejijo in veselijo, medtem ko se jaz utapljam v mislih nekje v svojem svetu, ki ga nihče drug ne vidi. Takrat si želim samo, da bi se svet ustavil. Samo tako bi lahko razumela vse, kar čutim v sebi, in zgodbo, ki jo skrivam za svojim nasmehom.

Včasih pa se pred tabo želim skriti – ko sem sama s svojimi mislimi in vprašanji, ki mi ne dajo miru. In ko se spomnim na vse tisto, kar si želim pozabiti, na vse besede, ki so me prizadele, na trenutke, ki so danes samo spomini in na ljudi, ki jih še vedno pogrešam, čeprav vem, da se ne bojo vrnili. A ti ne morem zameriti, saj si bila tista, ki je ostala, ko so drugi odšli. Ti si bila tista, ki me je poslušala vse dolge noči, ko so mi po licih tekle solze. Ti si mi pokazala, kako lepi so lahko trenutki, ki se ljudem zdijo samoumevni. Kako lepo je, ko me zjutraj zbudijo žarki sonca. Kako lepo je že samo, ko se sprehajam po ulici in si z menoj. Ali pa zvečer, ko sem skrita pod odejo in po napornem dnevu znova najdem svoj mir. Ti si tista, ki me uči slišati prav tisto, česar ne slišim.

Včasih pa ljudje kar pozabimo nate. Bojimo se trenutkov, ko ostanemo sami s sabo, zato te pogosto zamenjamo s telefonom, televizijo ali drugimi napravami, ki naše misli zamotijo. Tudi jaz raje pozabim na vse, namesto da bi se vprašala, kaj zares čutim. Kot da me je strah, kaj bom odkrila, če samo za trenutek ne bom osredotočena na nekaj drugega. Pogosto se sprašujem, ali se kdo v takih trenutkih počuti enako kot jaz. Ali tudi kdo drug pogreša kaj, česar ne zna poimenovati. Želim si, da bi ljudje razumeli, da ne povzročaš občutka osamljenosti, ampak da je zelo pomembno, da imamo ob sebi ljudi, ob katerih se počutimo varne že brez besed. Lahko sedimo drug ob drugem in nas povezuješ prav ti, Tišina.

Upam, da te bom znala najti tudi v prihodnosti. Ne samo v težkih trenutkih, ampak tudi v tistih najlepših, ki bodo pomenili toliko, da se z besedami ne bom znala izraziti. Želim si, da te bom znala ceniti tudi takrat, ko se mi bo zdelo, da imam popolno življenje. Da te bom znala ceniti ne samo takrat, ko mi prisluhneš, ko me nekaj muči, ampak tudi takrat, ko doživljam najsrečnejše trenutke.

Še vedno pa ne vem, kdaj sva se prvič srečali. Saj sploh ni pomembno. Pomembno je, da vem, kje te lahko najdem, ko se izgubim med pričakovanji in besedami, ki jih včasih izrečem samo zato, da bi me ljudje pustili pri miru. In to je tisto, kar šteje: da si vedno stojiva ob strani ne glede na vse.

Z ljubeznijo, močnejšo od tišine

Eva Fras